РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

15 декември 2011 година *

По дело C-409/10

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Bundesfinanzhof (Германия) с акт от 29 юни 2010 г., постъпил в Съда на 16 август 2010 г., в рамките на производство по дело

Hauptzollamt Hamburg-Hafen

срещу

Afasia Knits Deutschland GmbH,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н A. Tizzano, председател на състав, г-н M. Safjan, г-н M. Ilešič (докладчик), г-н E. Levits и г-жа M. Berger, съдии,

* Език на производството: немски.

генерален адвокат: г-н J. Mazák,
секретар: г-н B. Fülöp, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 7 юли 2011 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Afasia Knits Deutschland GmbH, от адв. H. von Zanthier и адв. M. Stawska-Höbel, Rechtsanwälte,

— за чешкото правителство, от г-н M. Smolek, в качеството на представител,

— за италианското правителство, от г-жа G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от г-н G. Albenzio, avvocato dello Stato,

— за Европейската комисия, от г-н A. Bordes и г-н B.-R. Killmann, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 15 септември 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 32 от Протокол № 1 към приложение V от Споразумението за партньорство между членовете на Групата страни от Африка, Карибите и Тихоокеанския басейн, от една страна, и Европейската общност и нейните държави членки, от друга страна, подписано в Котону на 23 юни 2000 година (ОВ L 317, 2000 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 23, стр. 3) и одобрено от името на Общността с Решение 2003/159/ЕО на Съвета от 19 декември 2002 година (ОВ L 65, 2003 г., стр. 27; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 31, стр. 93; наричано по-нататък „Споразумението от Котону“), както и на член 220 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58), изменен с Регламент (ЕО) № 2700/2000 на Европейския парламент и на Съвета от 16 ноември 2000 година (ОВ L 311, стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 13, стр. 12; наричан по-нататък „Митническият кодекс“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Hauptzollamt Hamburg-Hafen (главно митническо бюро на пристанище Хамбург, наричано по-нататък „Hauptzollamt“) и Afasia Knits Deutschland GmbH (наричано по-нататък „Afasia“) по повод последващо заплатени от това дружество вносни митни сборове за внос на текстилни изделия в Европейския съюз.

Правна уредба

Споразумението от Котону

3 Споразумението от Котону влиза в сила на 1 април 2003 г. Въпреки това по силата на Решение № 1/2000 на Съвета на министрите на АКТБ-ЕО от 27 юли 2000 г. относно преходните мерки, приложими от 2 август 2000 г. до влизането в сила на Споразумението за партньорство АКТБ-ЕО (ОВ L 195, стр. 46), чийто срок на действие е удължен с Решение №° 1/2002 на Съвета на министрите на АКТБ-ЕО от 31 май 2002 г. (ОВ L 150, стр. 55), това споразумение се прилага предсрочно, считано от 2 август 2000 г.

4 На 25 юни 2005 г. в Люксембург е подписано споразумение за изменение, което влиза в сила на 1 юли 2008 г. На 14 юни 2010 г. е прието Решение 2010/648/ЕС на Съвета относно подписването от името на Европейския съюз на Споразумението за второ изменение на Споразумението за партньорство между членовете на групата държави от Африка, Карибите и Тихоокеанския басейн, от една страна, и Европейската общност и нейните държави членки, от друга страна, подписано в Котону на 23 юни 2000 г., изменено за първи път в Люксембург на 25 юни 2005 г. (ОВ L 287, стр. 1). Предвид датата на настъпване на фактите в спора по главното производство обаче посоченият спор се урежда от правилата на Споразумението от Котону в първоначалната му редакция.

5 Съгласно член 100 от Споразумението от Котону „[п]ротоколите и приложенията към настоящото споразумение представляват неразделна част от него. […]“

6 Член 1 от приложение V към Споразумението от Котону, озаглавено „Търговски режим, приложим по време на подготвителния режим по смисъла на член 37, параграф 1“, към онзи момент е гласял, че „[с]токите с произход от страните от АКТБ се внасят в Общността, освободени от мита и такси, имащи равностоен ефект“.

7 Член 2, параграф 1 от Протокол № 1 към приложение V относно дефинирането на понятието „продукти с произход“ и методите на административно сътрудничество (наричан по-нататък „Протокол № 1“) е предвиждал:

„[За целите] на прилагането на разпоредбите за търговско сътрудничество от приложение V, следните продукти се разглеждат като произхождащи от страните от АКТБ:

а) продуктите, изцяло получени в страните от АКТБ по смисъла на член 3 от настоящия протокол;

б) продуктите, получени в страните от АКТБ, съдържащи материали, които не са изцяло получени там, при условие че тези материали са претърпели достатъчна обработка в страните от АКТБ по смисъла на член 4 от настоящия протокол.“

8 Дял IV от Протокол № 1, озаглавен „Доказателство за произход“, е включвал по-специално член 14, параграф 1 от този протокол, който е гласял:

„Продуктите, произхождащи от страните от АКТБ, се ползват при внос в Общността от приложение V при представянето или:

а) на сертификат за движение EUR.1 [наричан по-нататък „сертификат EUR.1“] […]

[…]“

9 Член 15, параграф 1 от посочения протокол е пояснявал, че сертификат EUR.1 се издава от митническите органи на страната износител. Съгласно параграф 3 от същия член „[из]носителят, като подава заявление за издаване на [сертификат] EUR.1, трябва да бъде готов по всяко време по искане на митническите органи на държавата износител от страните от АКТБ, където се издава сертификатът […] [да представи] всички необходими документи, доказващи статута на произход на въпросните продукти […]“.

10 Съгласно член 28, параграф 1 от същия протокол посоченият износител съхранява за срок от най-малко три години документите по смисъла на посочения член 15, параграф 3.

11 Дял V от Протокол № 1, озаглавен „Разпоредби за административно сътрудничество“, е включвал по-специално членове 31 и 32 от този протокол, озаглавени съответно „Взаимно подпомагане“ и „Проверка на доказателствата за произход“.

12 Параграф 1 и параграф 2, първа алинея от посочения член 31 са предвиждали:

„1. Страните от АКТБ изпращат на Комисията образци от печатите заедно с адресите на компетентните митнически органи да издават [сертификати EUR.1] и да извършват последващата проверка на [сертификатите EUR.1] и декларациите върху фактурите.

[Сертификатите EUR.1] и декларациите върху фактурите се приемат по смисъла на прилагането на преференциалното третиране от датата, от която информацията е получена от Комисията.

Комисията изпраща тази информация на митническите органи на държавите членки.

2. За да гарантират правилното прилагане на настоящия протокол, Общността […] [и] страните от АКТБ си сътрудничат посредством компетентните митнически администрации при проверките на действителността на сертификатите […] EUR.1, декларациите върху фактурите или декларациите на доставчиците и [досто]верността на информацията, представени в тези документи."

13 Член 32 от Протокол № 1 е гласял:

„1. Последващите проверки на доказателствата за произход се извършват случайно или при всеки случай, при ко[й]то митническите власти на страната вносител основателно се усъмнят в автентичността на тези документи, произхода на въпросния продукт или изпълнението на изискванията на настоящия протокол.

2. [За целите] на прилагането на разпоредбите на параграф 1, митническите власти на държавата вносител връщат сертификата […] EUR.1 и [фактурата, ако същата е била представена,] декларацията върху фактурата или копие от тези документи на митническите органи на страната износител, предоставяйки, когато е необходимо, основанията за искането. Цялата информация и документите, които са получени, които доказват, че предоставената информация за произхода на стоките е невярна, се предоставят в подкрепа на искането за проверка.

3. Проверката се извършва от митническите органи на държавата износител. За тази цел тя има правото да извършва всякаква проверка и да изисква всяко доказателство от счетоводството на износителя или да извършва всяка друга проверка, която счита за необходима.

[…]

5. Митническите органи, поискали проверката, се информират за резултатите от тази проверка веднага щом е възможно. Тези резултати трябва ясно да сочат дали документите са автентични и дали въпросните продукти могат да се считат за продукти с произход в страните от АКТБ […] и дали отговарят на изискванията на настоящия протокол.

[…]

7. Когато процедурата по проверката или всяка друга налична информация соч[и], че разпоредбите на настоящия протокол са нарушени, държавите по собствена инициатива или по искане на Общността извършват подходящите проверки или организират извършването на тези проверки със съответната бързина за установяването и предотвратяването на тези нарушения и за тази цел заинтересованите страни[…] от АКТБ могат да поискат участието на Общността в тези проверки."

Митнически кодекс

14 Митническият кодекс е отменен с Регламент (ЕО) № 450/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година за създаване на Митнически кодекс на Общността (Модернизиран митнически кодекс) (ОВ L 145, стр. 1), като някои от разпоредбите на този регламент са приложими, считано от 24 юни 2008 г. Предвид датата на настъпване на фактите в спора по главното производство обаче посоченият спор се урежда от правилата в Митническия кодекс.

15 В редакцията си, приложима към спора по главното производството, член 220, параграф 1 от Митническия кодекс е предвиждал, че „[к]огато размерът на сборовете, произтичащ от дадено митническо задължение, не е бил взет под отчет […] или е бил взет под отчет размер, по-нисък от дължимия, вземането под

отчет на пълния размер на сборовете или на остатъка до пълния размер трябва да се извърши в срок от 2 дни, считано от датата, на която митническите органи установят това положение и са в състояние да изчислят дължимия размер и да определят длъжника (последващо вземане под отчет). […]“.

16 Член 220, параграф 2 обаче е предвиждал изключения от последващото вземане под отчет. Текстът му гласи следното:

„[…] последващо вземане под отчет не се допуска, когато:

[…]

б) размерът на законно дължимите мита не е бил взет предвид вследствие на грешка от страна на самите митнически [органи], която не е можела да бъде открита от длъжника, като последният от своя страна е действал добросъвестно и е спазил всички разпоредби, предвидени от действащите разпоредби по отношение на митническата декларация.

Когато преференциалният статут на дадена стока е установен на базата на система за административно сътрудничество, включваща властите на трета страна, ако издаденият от тези власти сертификат се окаже с невярно съдържание, това представлява грешка, която не е можела да бъде открита по смисъла на първа алинея.

Същевременно, издаването на сертификат с невярно съдържание не представлява грешка, когато сертификатът е бил издаден на базата на невярно представяне на фактите от страна на износителя, освен ако, в частност, е очевидно, че властите, издали сертификата, са знаели или е трябвало да знаят, че стоките не отговарят на необходимите условия за ползване на преференциално третиране.

Длъжникът може да се позове на своята добросъвестност, когато е в състояние да докаже, че през периода на въпросните търговски операции е положил надлежни усилия, за да се увери, че са спазени всички условия за преференциално третиране.

[…]“

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

17 Afasia е част от група дружества, която търгува с текстилни изделия. Тази група е с основно седалище в Хонконг (Китай) и е установила някои свои предприятия в Ямайка.

18 През 2002 г. Afasia иска да се допуснат до свободно обращение в Съюза няколко пратки текстилни изделия от дружеството ARH Enterprises Ltd (наричано по-нататък „ARH“), което е едно от ямайските дружества, притежавани от тази група.

19 Поисканото от Afasia допускане до свободно обращение е разрешено на основание на декларацията, че посочените стоки са с произход от Ямайка, както и поради представянето на сертификати EUR.1, издадени от ямайските митнически органи и удостоверяващи този произход.

20 По време на мисията, проведена през март 2005 г. в Ямайка от Комисията, и по-специално от Европейската служба за борба с измамите (OLAF), по покана на ямайското министерство на външните работи и външната търговия поради съмнения за нарушения, са проверени сертификатите EUR.1, издадени през периода 2002—2004 г. Резултатите от тази мисия са изложени в доклад от 23 март 2005 г., изготвен на бланка на Комисията. Този доклад е подписан от лицата, участвали в мисията, а за Ямайка — от постоянния секретар на Министерството на външните работи и външната търговия.

21 Посоченият доклад удостоверява, че:

— ямайските износители, сред които и ARH, са нарушили разпоредбите на Споразумението от Котону, тъй като изнесените за Съюза продукти са били изработени от завършени парчета с произход от Китай или са представлявали реекспортирани завършени текстилни изделия с произход от Китай,

— макар да е възможно някои изнесени стоки да са с ямайски произход, съответните износители не са били в състояние да представят на разследващите служители доказателства в този смисъл,

— ямайските износители са декларирали невярно произхода на стоките в молбата за издаване на сертификатите EUR.1, което ямайските митнически органи трудно са можели да установят поради професионалното прикриване на произхода на стоките. Следователно самите ямайски митнически органи са действали с дължимата грижа и добросъвестно,

— ямайските митнически органи заключават, че сертификатите EUR.1, издадени от 2002 г. насам, са с невярно съдържание и поради тази причина са невалидни.

22 Предвид обстоятелството, че собствениците на групата Afasia не са оказали сътрудничество при разследването и че при посещение в цеховете и в помещенията на ARH не са били открити документи, посочените в предходната точка резултати от разследването са основани по-специално на преглед на превозни документи и на документи относно изнасяните пратки стоки, с които разполагат ямайските власти, както и на сравнение на данните от тези документи с данните от документите, предадени на разследващите служители от китайските данъчни органи. От прегледа и от сравнението е видно, че повечето стоки от тези пратки не са били произведени в Ямайка, а представляват или текстилни изделия, съчетаващи набор от завършени текстилни парчета с произход от Китай, или завършени текстилни изделия с китайски произход.

23 На 3 май 2005 г. Hauptzollamt пристъпва към последващо събиране на митните сборове за съответните пратки текстилни изделия в размер на 62 323,45 EUR.

24 Afasia оспорва това решение, като изтъква, че представянето на доказателства за ямайския произход на стоките е станало невъзможно поради разрушаването на производствените цехове в Ямайка от ураган през 2004 г. Освен това първоначално издадените от ямайските власти сертификати EUR.1 продължавали да са валидни, тъй като посочените власти не ги обезсилили по надлежния ред.

25 Тъй като Hauptzollamt потвърждава решението си, Afasia отнася спора до Finanzgericht Hamburg (съд по данъчноправни спорове — Хамбург). Последният уважава жалбата, по съображение че противно на изискванията на Споразумението от Котону, констатациите, довели до последващо събиране на вносни

митни сборове, се основават не на молба за проверка, отправена до ямайските митнически органи, нито на проверка, извършена от последните, а на разследване, проведено от службите на Комисията. Следователно сертификатите EUR.1 за съответните пратки текстилни изделия не са били надлежно обезсилени. Освен това тази юрисдикция констатира, че Afasia е имало оправдани правни очаквания относно редовността на вноса на посочените пратки стоки.

26 Hauptzollamt подава ревизионна жалба срещу това решение пред Bundesfinanzhof (Федерален съд по данъчноправни спорове), който, доколкото изпитва някои съмнения в обосноваността на изводите на Finanzgericht Hamburg, решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) В съответствие ли е с член 32 от [Протокол № 1], ако Европейската комисия по същество извърши сама, макар и със съдействието на местните органи, последваща проверка на издадените в държавата износител доказателства за произход, и става ли въпрос за резултат от проверка по смисъла на посочената разпоредба, ако така получените резултати са вписани в доклад, подписан и от представител на правителството на държавата износител?

Ако отговорът на първия въпрос е положителен:

2) Може ли в случай като разглежданията по главното производство — когато [сертификатите EUR.1], издадени през определен период от време от държавата износител, бъдат обезсилени, тъй като произходът на стоките не е могъл да бъде потвърден въз основа на последваща проверка, като въпреки това не може да се изключи, че някои от стоките за износ отговарят на условията за произход — задълженото лице да се позове по смисъла на член 220,

параграф 2, буква б), втора и трета алинея от [Митническия кодекс] на принципа на защита на оправданите правни очаквания, като изтъкне, че представените в случая [сертификати EUR.1] вероятно са били с вярно съдържание и следователно са били основани на вярно представяне на фактите от страна на износителя?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

27 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 32 от Протокол № 1 трябва да се тълкува в смисъл, че резултатите от последваща проверка на сертификати EUR.1, издадени от държава от АКТБ, обвързват органите на държавата членка, в която са внесени посочените в тези сертификати стоки, когато проверката се е състояла главно в разследване на Комисията в тази държава от АКТБ и посочените резултати са били съобщени на тези органи посредством доклад, подписан и от представител на споменатата държава от АКТБ.

28 Както Съдът вече е постановил, системата на административно сътрудничество, въведена с протокол, приложен към споразумение между Съюза и трета държава и предвиждащ правила за произхода на стоките, се основава на взаимно доверие между органите на държавите членки вносители и органите на държавата износител (Решение от 9 февруари 2006 г. по дело Sfakianakis, C-23/04-C-25/04, Recueil, стр. I-1265, точка 21 и Решение от 1 юли 2010 г. по дело Комисия/Германия, C-442/08, Сборник, стр. I-6457, точка 70).

29 Що се отнася по-специално до последващата проверка на сертификати EUR.1, издадени от държавата износител, изводите, до които достигат органите на последната, са задължителни за органите на държавата членка вносител. Всъщност сътрудничеството, установено с протокол за произхода на стоките, може да функционира само ако държавата вносител признава констатациите, извършени надлежно от органите на държавата износител (Решение от 17 юли 1997 г. по дело Pascoal & Filhos, C-97/95, Recueil, стр. I-4209, точка 33, Решение по дело Комисия/Германия, посочено по-горе, точки 72 и 73, както и Решение от 25 февруари 2010 г. по дело Brita, C-386/08, Сборник, стр. I-1289, точка 62).

30 По отношение на въпроса дали при обстоятелства като тези в главното производство резултатите от последващата проверка представляват надлежно извършени от органите на държавата износител констатации и дали следователно са задължителни за органите на държавата членка вносител, следва на първо място да се отбележи, че противно на поддържаното от Afasia, последващата проверка на сертификати EUR.1, издадени от държава от АКТБ, може да се извърши, без да е налице искане от органите на държавата членка вносител.

31 В това отношение трябва да се констатира, че освен правилата, закрепени в член 32, параграфи 1—6 от Протокол № 1, параграф 7 от този член предвижда, че държавата износител от АКТБ по собствена инициатива или по искане на Съюза извършва подходящите проверки за установяването и предотвратяването на нарушения на разпоредбите на този протокол.

32 Поради това, както подчертават в писмените си становища чешкото и италианското правителство и Комисията и както отбелязва генералният адвокат в точка 23 от заключението си, последваща проверка трябва да бъде извършена не само когато държавата членка вносител поиска това, но и общо когато според една от държавите по споразумението или според Комисията — която съгласно член 211 ЕО има задължението да следи за правилното прилагане на споразумението — са налице улики, които сочат за нарушения във връзка с произхода на внесените стоки (вж. по аналогия Решение по дело Sfakianakis, посочено по-горе, точки 30 и 31 и Решение по дело Комисия/Германия, посочено по-горе, точка 82).

33 По-нататък следва да се констатира, че член 32, параграф 7 от Протокол № 1 позволява на държавата износител от АКТБ да покани Съюза да участва в проверките. В конкретния случай не се оспорва, че разследващата мисия на OLAF е била проведена — както се удостоверява с доклада от тази мисия — по покана на ямайското министерство на външните работи и на външната търговия. При тези обстоятелства, противно на твърденията на Afasia, разследването, проведено от OLAF на територията на Ямайка, не може да се счита за намеса във вътрешните работи на посочената държава и следователно не съставлява нарушение на суверенитета на последната.

34 Следва да се отбележи също, че нито в Протокол №° 1, нито в другите актове към Споразумението от Котону се пояснява какви са редът и условията за участие на Съюза в проверките в държава износител от АКТБ. При липсата на специални правила и предвид целите за правилно прилагане на посоченото споразумение и за добро административно сътрудничество следва да се приеме, че член 32, параграф 7 от този протокол позволява на държавата износител от АКТБ, ако желае или приеме предложение на Съюза в този смисъл, да ползва ресурсите и експертния опит на OLAF, като допусне последната да извърши преобладаващата част от необходимата проверка. Ако държавата износител от АКТБ избере този подход, достатъчно е тя да потвърди недвусмислено и в писмена форма резултатите от извършената от OLAF проверка, за да се счита, че тази държава е изпълнила надлежно функцията си на отговорен за последващия контрол орган.

35 Както отбелязва генералният адвокат в точки 25 и 29 от заключението си, това потвърждаване на резултатите от проверката трябва да е датирано и надлежно подписано от името на държавата износител от АКТБ, а обстоятелството, че тези резултати се съдържат в документ на бланка на OLAF, е ирелевантно.

36 Тъй като член 32, параграф 7 от посочения протокол не съдържа и разпоредба относно формата, в която резултатите от проверките трябва да бъдат съобщени на държавата членка вносител, за да обвързват нейните органи, следва да се

приеме, че с изпращането до тези органи на доклада от разследването на OLAF, който е подписан надлежно от името на държавата износител от АКТБ и в който недвусмислено се установява, че сертификатите EUR.1 са с невярно съдържание и поради това са невалидни, тези резултати стават противопоставими на посочените органи.

37 На последно място, що се отнася до още един повдигнат от Afasia въпрос, а именно дали лицето, подписало доклада от разследването от името на държавата износител от АКТБ, е било компетентно за това съгласно правото на тази държава, следва да се констатира, от една страна, че при липса на подобна компетентност не може да се счита, че съответната държава от АКТБ е потвърдила резултатите от проверката, а от друга, че взаимното доверие, което характеризира сътрудничеството между държавите износители от АКТБ и държавите членки вносители, предполага, че последните не трябва системно да проверяват валидността на подписите на лицата, които видимо имат правомощия да действат от името на държавата от АКТБ в областта на износа.

38 Следователно само в случай на съмнение относно правомощията на лицето, което се е подписало от името на държавата износител, органите на държавата членка вносител трябва да проверят чрез запитване до съответната държава от АКТБ дали това лице действително е било компетентно да действа от нейно име във въпросната област.

39 В конкретния случай запитващата юрисдикция трябва да прецени дали Hauptzollamt е трябвало да извърши проверка по този въпрос предвид данните в доклада от разследването и доводите на Afasia за евентуална липса на компетентност на постоянния секретар на Министерството на външните работи и на външната търговия да подпише този документ от името на Ямайка.

40 С оглед на гореизложените съображения на първия въпрос трябва да се отговори, че член 32 от Протокол № 1 следва да се тълкува в смисъл, че резултатите от последваща проверка на достоверността на информацията за произхода на стоките в издадените от държава от АКТБ сертификати EUR.1, която се е състояла

главно в разследване на Комисията, и по-специално на OLAF, в тази държава и по покана на същата, обвързват органите на държавата членка, в която стоките са били внесени, доколкото на тези органи е бил представен документ, който недвусмислено удостоверява, че тази държава от АКТБ е потвърдила посочените резултати, като запитващата юрисдикция следва да прецени дали това обстоятелство е налице.

По втория въпрос

41 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че когато сертификатите EUR.1, издадени за внос на стоки в Съюза, бъдат обезсилени поради нарушения при издаването им и поради това че посоченият в тях преференциален произход не е бил потвърден при последваща проверка, вносителят може да възрази срещу последващо събиране на вносни мита, като изтъкне, че не следва да се изключва вероятността някои от тези стоки всъщност да имат въпросния преференциален произход.

42 Посочената юрисдикция поставя въпрос и относно евентуалните правни последици от споменатите в точка 21 от настоящото решение констатации на разследващите служители, според които е възможно някои от посочените стоки да са с ямайски произход, макар износителите да не са представили доказателства в този смисъл.

43 В това отношение следва да се припомни, че целта на последващите проверки е да се установи дали съдържащата се в сертификата EUR.1 информация за произхода на стоките е достоверна (Решение от 9 март 2006 г. по дело Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, Recueil, стр. I-2263, точка 32 и цитираната съдебна практика).

44 Както Съдът многократно е постановявал в този контекст, когато при последваща проверка не може да се потвърди съдържащата се в сертификата EUR.1 информация за произхода на стоките, следва да се заключи, че стоките са с неустановен произход и че съответно сертификатът EUR.1 и тарифните преференции са били предоставени неправилно (Решение от 7 декември 1993 г. по дело Huygen и др., C-12/92, Recueil, стр. I-6381, точки 17 и 18, Решение от 14 май 1996 г. по дело Faroe Seafood и др., C-153/94 и C-204/94, Recueil, стр. I-2465, точка 16 и Решение по дело Beemsterboer Coldstore Services, посочено по-горе, точка 34).

45 Тази съдебна практика не допуска възможност вносителят да избегне последващото събиране на вносни митни сборове, като се позове на неустановения произход на стоките и следователно на обстоятелството, че не е изключено някои от тези стоки да имат декларирания в обезсилените сертификати EUR.1 преференциален произход.

46 Точно обратното, от съдебната практика е видно, че последващото събиране на неизплатени при внос митни сборове е обичайната последица от факта, че последващата проверка не позволява да се потвърди посоченият в сертификата EUR.1 произход на стоките (Решение по дело Huygen и др., посочено по-горе, точка 19 и Решение по дело Faroe Seafood и др., посочено по-горе, точка 16).

47 За да може вносителят надлежно да се позове на оправдани правни очаквания въз основа на член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс и по този начин да се ползва от предвиденото в тази разпоредба изключение от последващото събиране, трябва да са изпълнени три кумулативни условия. Първо, нередовното издаване на сертификатите EUR.1 трябва да се дължи на грешка от страна на самите компетентни органи; по-нататък, допуснатата от тях грешка трябва по естеството си да е такава, че да не е било възможно да бъде открита от добросъвестно действалия длъжник; и накрая, длъжникът трябва да е спазил всички разпоредби на действащото законодателство (вж. по-специално Решение по дело Faroe Seafood и др., посочено по-горе, точка 83, Решение от 3 март 2005 г. по дело Biegi Nahrungsmittel и Commonfood/Комисия, C-499/03 P, Recueil, стр. I-1751, точка 46 и Решение от 18 октомври 2007 г. по дело Agrover, C-173/06, Сборник, стр. I-8783, точка 30).

48 Когато, както е в случая по главното производство, органите на държавата износител са издали сертификати EUR.1 с невярно съдържание в рамките на система за административно сътрудничество, по силата на член 220, параграф 2, буква б), втора и трета алинея това издаване трябва да се счита за грешка, допусната от посочените органи, освен ако се окаже, че сертификатите са били издадени на базата на невярно представяне на фактите от страна на износителя. Ако посочените сертификати са били издадени на базата на декларации с невярно съдържание на износителя, първото от трите кумулативни условия не е изпълнено, поради което последващото събиране на вносни митни сборове следва да бъде извършено, освен ако по-специално е очевидно, че органите, издали сертификатите, са знаели или е трябвало да знаят, че стоките не отговарят на необходимите условия за преференциално третиране.

49 Макар в главното производство запитващата юрисдикция да не поставя под съмнение констатацията в доклада от извършената проверка, че ямайските власти не са знаели и не са можели да знаят, че изнесените от ARH текстилни изделия не отговарят на необходимите условия, за да се счита, че са с ямайски произход, тя си поставя въпроса дали Hauptzollamt има за задача да докаже, че сертификатите с невярно съдържание са били издадени въз основа на декларации с невярно съдържание от страна на това дружество, или обратно — Afasia трябва да докаже, че ARH е представило вярно фактите пред ямайските власти.

50 Посочената юрисдикция поставя по-специално въпроса как тълкуването на член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс, дадено от Съда в посоченото по-горе Решение по дело Beemsterboer Coldstore Services, следва да се приложи към обстоятелства като тези по главното производство.

51 В споменатото решение Съдът приема, че от митническите органи на държавата вносител не следва да се изисква да докажат, че износителят е направил декларации с невярно съдържание, когато се окаже, че въпреки задължението си в този смисъл, произтичащо от действащата правна уредба, последният не е съхранил в срок от най-малко три години документите за въпросните стоки. Всъщност при такива обстоятелства посочените органи нямат възможност да

докажат, че данните, представени от износителя с оглед на издаването на сертификатите EUR.1, са били неверни (Решение по дело Beemsterboer Coldstore Services, посочено по-горе, точка 40).

52 Afasia поддържа, че възприетото от Съда разрешение по дело Beemsterboer Coldstore Services, посочено по-горе, не може да се приложи в случая по главното производство, тъй като за ARH било невъзможно да изпълни задължението си по член 28 от Протокол № 1 да съхранява съответните документи в срок най-малко от три години, тъй като цеховете му били разрушени от ураган преди изтичането на този период. В резултат от това обстоятелство, дължащо се на непреодолима сила, въпросът дали сертификатите EUR.1 са издадени въз основа на декларации с невярно съдържание от страна на износителя вече не може да бъде разрешен и съответно издаването на сертификати EUR.1 с невярно съдържание трябва да се квалифицира като грешка, допусната от ямайските власти.

53 Подобни доводи обаче не отчитат обстоятелството, че след като собствениците на групата Afasia не са оказали сътрудничество на OLAF и след като при принудителната проверка, проведена съвместно с ямайските органи, в цеховете и помещенията на ARH не са били открити документи, тази служба насочила разследването към превозните документи, както и към документите, с които са разполагали ямайските власти относно изнасяните пратки стоки, и е сравнила данните от тези документи с данните от документите, предадени от китайските митнически органи. Въз основа на тези документи и на сравнението на данните е било направено заключението, че декларациите за произхода на тези стоки, подадени от ARH и от другите ямайски износители пред ямайските органи, са били с невярно съдържание.

54 Както основателно отбелязват италианското правителство и Комисията, когато властите на държавата износител са въведени в заблуждение от износителите, издаването на сертификати EUR.1 с невярно съдържание не може да се счита за допусната от страна на самите органи грешка. В това отношение от установената съдебна практика е видно, че единствено грешките, които са последица от активно действие на компетентните органи, дават правото да не се извършва

последващо събиране на мита. При липса на подобна грешка член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс не позволява на задълженото лице да се позовава на оправдани правни очаквания (вж. по-специално Решение по дело Faroe Seafood, и др., посочено по-горе, точки 91 и 92 и Решение по дело Agrover, посочено по-горе, точка 31). При подобни обстоятелства доводите на Afasia за наличието на непреодолима сила са ирелевантни.

55 С оглед на гореизложените съображения на втория въпрос трябва да се отговори, че член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс следва да се тълкува в смисъл, че когато сертификатите EUR.1, издадени за внос на стоки в Съюза, бъдат обезсилени поради нарушения при издаването им и поради това че посоченият в тях преференциален произход не е бил потвърден при последваща проверка, вносителят не може да възрази срещу последващо събиране на вносни мита, като изтъкне, че не следва да се изключва вероятността някои от тези стоки всъщност да имат въпросния преференциален произход.

По съдебните разноски

56 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) **Член 32 от Протокол № 1 към приложение V от Споразумението за партньорство между членовете на Групата страни от Африка, Карибите и Тихоокеанския басейн, от една страна, и Европейската общност и нейните държави членки, от друга страна, подписано в Котону на 23 юни 2000 г. и одобрено от името на Общността с Решение 2003/159/ЕО на Съвета от 19 декември 2002 година, следва да се тълкува в смисъл, че резултатите от последваща проверка на достоверността на информацията за произхода на стоките в издадените от държава от АКТБ сертификати EUR.1, която се е състояла главно в разследване на Комисията, и по-специално на OLAF, в тази държава и по покана на същата, обвързват органите на държавата членка, в която стоките са били внесени, доколкото на тези органи е бил представен документ, който недвусмислено удостоверява, че тази държава от АКТБ е потвърдила посочените резултати, като запитващата юрисдикция следва да прецени дали това обстоятелство е налице.**

2) **Член 220, параграф 2, буква б) от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността, изменен с Регламент (ЕО) № 2700/2000 на Европейския парламент и на Съвета от 16 ноември 2000 година, следва да се тълкува в смисъл, че когато сертификатите EUR.1, издадени за внос на стоки в Европейския съюз, бъдат обезсилени поради нарушения при издаването им и поради това че посоченият в тях преференциален произход не е бил потвърден при последваща проверка, вносителят не може да възрази срещу последващо събиране на вносни мита, като изтъкне, че не следва да се изключва вероятността някои от тези стоки всъщност да имат въпросния преференциален произход.**

Подписи